కథానిక

భగ్నహృదయాలు

కుమారి శిరిపురపు విజయ

చలం రాత్రి పదకొండుగంటలకు నెమ్మదిగా రోడ్డు వారగా నడుస్తూ యింటికి వస్తున్నాడు. అతని మనస్సు అనేకమైన ఊహలతో సతమతమైపోతోంది. ఇంటి దగ్గరకి వచ్చాక ఒక నిట్టూర్పు విడిచి నెమ్మదిగా మెట్లెక్కాడు. తలుపుమీద రెండుసార్లు మీటాడు. ఇంతలోకి రాధ ఆలోచనలోనుండి తేరుకుని దిగ్గున లేచి తలుపు తెరిచింది. చలం ఆమె ముఖంవైపుకూడా చూడక తిన్నగా గదిలోకి పోయి బట్టలు మార్చుకుని పడుకున్నాడు. రాధ తలుపు కానుకొని రెండు నిమిషాలు నిలబడి నెమ్మదిగా భోజనానికి లేవండి అంది. అతను లేచి చేతులు కడుక్కుని రెండు మెతుకులు కొరికి చేయికడుక్కుంటాడు. ఆమె ఆ పళ్లెంవైపే చూస్తూ కళ్లు తుడుచుకుంటుంది. రాధ భోజనం చెయ్యకుండానే వంటగది సర్దుకుని వెళ్లి మౌనంగా పడుకుంది. చలం ఒక అరగంట పోయాక 'రాధా! ఇంకా నిద్రపోలా' అని పలకరిస్తాడు. రాధ చలం ఒళ్లో తలపెట్టి బావురు మంటుంది. తాత్కాలికంగా చలం ఆమె నోదార్చి దగ్గరకి తీసుకుంటాడు. ఆ రాత్రి గడిచిపోతుంది. ఈ విధంగా ఎన్నో రాత్రులు, ఎన్నో నెలలు, చివరికి మూడు సంవత్సరాలు గడచిపోయాయి. చలం, రాధ యిద్దరూ అగ్నిసాక్షిగా భార్యాభర్తలయ్యారు. అంతా మంచి జంట అనుకున్నారు. చలం కాలేజీలో డిమాన్‌స్ట్రేటర్‌గా పనిచేస్తున్నాడు. వచ్చే వందా ఇద్దరికీ సరిపోతుంది. రాధ తండ్రి పరిస్థితుల నర్థంచేసుకుని అప్పుడప్పుడు వందో, ఏభయ్యో, పంపుతుంటాడు. చలం తల్లి బలవంతంమీద రాధని పెళ్లిచేసుకోవడం జరిగింది రాధమీద అయిష్టత లేకపోనా అంత మక్కువ చూపించడం కనుపించదు. ఎప్పుడయినా రాధ, చలం సినిమాకి వెళ్తుంటే వీధిలో జనం మాత్రం ముచ్చటగా చూస్తుంటారు నవ జంటను. చలం అందగాడు, తెల్లగా, పొడుగ్గా, పొడుగుకు తగ్గ లావుగా వుంటాడు. గ్లాస్కో పంచె లాల్చీ వేసుకుంటే బెంగాలీ బాబులా వుంటాడు. ఇక రాధ చలానికేమీ తీసిపోదు. సాజాగ్గా నవయౌవనంతో మిసమిసలాడుతూ వుంటుంది. ముఖం కోలగావుండి ఎడమబుగ్గన నవ్వినప్పుడు సొట్టపడుతూవుంటుంది. ఆమె నవ్వితే పండు వెన్నెలలా చల్లగా వుంటుంది హాయిగా. అంత అందగత్తె భార్య అయివుంటే ఆమె పట్ల యెందుకంత ముభావంగా వుంటాడో అందరికీ అర్థంకాదు మరి. చలం అదోరకమయిన మనిషి, మనసులో ఎలాంటి ఆలోచనా తరంగాలు ఉవ్వెత్తుగా లేచి గందరగోళం చేస్తున్నా ముఖంమీద మాత్రం చిరునవ్వు చిందులేస్తూవుంటుంది. ఆ అందం, ఆ చిరునవ్వు ముఖంచూసే మొగవాళ్లే ముగ్ధులైపోతూంటారు. అప్పుడప్పుడు లెక్చరర్లుకూడా నవ్వుతూ చణుకులువిసురుతూ వుంటారు సరదాగా.

ఒక రోజు—

సరళ లేబొరేటరీలో ఎదో ఎక్స్‌పెరిమెంటుచేసుకుంటూ ఏదో అనుమానం వచ్చి చలాన్ని పిలుస్తుంది. చలం ఆమెకు తెలియని విషయాలు చెబుతూ ఆమెవైపే కళ్లార్పకుండా చూస్తూ నవ్వుతాడు. ఆమెకూడా నవ్వుతుంది. నిజానికి సరళ చలాన్ని ప్రేమిస్తోంది. అతన్ని చూస్తున్నంతసేపూ తన్మయత్వంలో కొట్టుకుపోతుంది. 'ఆరోజు బీచ్‌కి వెళ్తుంటారా చలంగారూ' అని అడుగుతుంది. 'అప్పుడప్పుడు వెళ్తూంటాను' అంటాడు అంతలోకి ఆ ప్రక్కగా ఎవరో రావడంవల్ల వారి సంభాషణ అంతటితో ముగుస్తుంది. చలం కాలేజీ నుంచి బైటికి వచ్చాడన్నమాటే గాని మనసు మనసులో లేదు. సరళే అతని కళ్లముందు మెదులుతోంది. సరళ చూసిన చూపుల్లో మత్తెక్కించేదుంది. ఆ చూపులు తనకి గిలిగింతలు పెట్టినయ్. ఆమె తనని బీచ్‌కి రమ్మందా? లేదే వెళ్తుంటారా అని అడిగింది. ఒక వేళ తనని ఆరోజు రమ్మనే వుద్దేశంతోనే అలా అన్నదేమో! ఏదో కారు హారన్ వినిపించి ఉలిక్కిపడి బాహ్య ప్రపంచంలోకి వచ్చాడు. అప్పటికే తన యిల్లు దాటి వచ్చేశాడు. వెనక్కి తిరిగి యిల్లు

చేరుకున్నాడు. రాధ రేడియో వింటూ యీజీచెయిర్లో పడుకుని ఏదో చదువుకుంటోంది. చలాన్ని చూసి లేచి లోపలికి వెళ్తుంది. చలం బట్టలు మార్చుకుని ముఖం కడుక్కుని వచ్చేసరికి ప్లేటులో అతనికి అత్యంత ప్రియమైన లడ్లు కనిపిస్తాయి. అయినా వాటివైపేనా చూడకుండా కాఫీమాత్రం తాగి బయటికి పోతున్నాను అని మాత్రం చెప్పి బైటపడతాడు. రాధ ఎంతో ప్రేమతో అతని కిష్టమని చేసింది. కాని అతను తినకపోయేసరికి రాధ హృదయం చాలా బాధపడింది. మంచంమీద వాలి బావురుమని తన దురదృష్టానికి తిట్టుకుంది. తనభర్త తననెందుకింత ముభావంగా చూస్తున్నాడు? ఎంతకాలమిలా కుళ్లుతూ జీవించగలదు? తనలో ఏమిలోపముంది పోనీ ఏదయినా వుంటే తనకి చెప్పకూడదా? తను సరిదిద్దుకుంటుందిగా? చలాన్ని ఆమె అనుక్షణం పువ్వుల్లో పెట్టి పూజిస్తోంది. భర్తకంటే వేరే దైవం లేదనుకుని ఆ దైవం యొక్క ఆదరమే కరువై కుళ్లిపోతోంది. ఆబాధనుండి ఆమె ఎప్పుడు విముక్తి పొందుతుందో!

♦ ♦ ♦

చలం యిసుకలో కూర్చుని సముద్రుడేదో ఆనందంతో ఉప్పొంగిపోతోంటే కారణం కానక ఆ అలలవైపే చూస్తూంటాడు. అంతలోకి ఆలోచనలు సరళమీదికి పోతాయి. సరళరూపం సముద్రపుటలలలాగే అతని మనస్సులో అలలుగా కనుపించింది. అతని హృదయం రెపరెప లాడింది. అతడలా కళ్లు మూసుకుని ఒక్క క్షణం ఆకాశంలో విహరించాడు. కళ్లు తెరచి చూసేసరికి దూరంగా వస్తూ సరళ కనుపించింది. ఆమే, ఆమెతో చెల్లెలు కాబోలు ఒక ఎనిమిదేళ్ల పిల్లా. చలాన్ని చూసి నెమ్మదిగా ఇసుకలోకి వచ్చి నమస్తే అంటూ చలానికి ఒక గజం దూరంలో కూర్చుంది.

చలం "మిస్ సరళా! ఈ అమ్మాయి మీ చెల్లెలా?" అని అడుగుతాడు.

"అవునండీ. లలితా నేను ఇద్దరమే మా తల్లిదండ్రులకు సంతానం"

"లలితా! ఏం చదువుతున్నావమ్మా"

ఇంతలోకి లలిత ఈ ప్రస్న వినిపించుకోకుండానే "అక్కా! ప్రమీల పిలుస్తోంది. అదుగో! నేవెళ్లి ఆడుకుంటానక్కా!" అంటూ పరుగెత్తుకుపోతుంది.

చలం సరళవైపు చూస్తూంటే సరళ సిగ్గుతో కుచించుకుపోయి "ఏమిటండి. అలా చూస్తారు! నాకదోలాగ వుంది" అంటుంది,

"ఎలా వుంది సరళా?"

"ఏమో!"

"సరళా! నేనొక విషయం అడుగుతాను. సమాధానం యిస్తావా? స్వతంత్రించి అడిగానని మనసు బాధపెట్టుకోకేం?"

"అడగండి నాకు తెలిసినంతవరకు సమాధానం చెబుతాను"

"సరళా! నిన్ను చూస్తూంటే నన్ను నేనే మరచిపోతూంటాను. క్లాసులోకూడా అంతే. అందుకే భయంవేసి నీవైపు చూడకుండా వుండటానికే ప్రయత్నిస్తూంటాను సరళా. నీవు ఎప్పుడూ నా సాన్నిధ్యంలో వుండాలనిపిస్తూంటుంది. నిజంగా నిన్ను ప్రేమిస్తున్నాను సరళా. ఇలా సూటిగా చెబుతున్నందుకు క్షమించు."

సరళ తలదించుకుని ఇసుకలోకి చూపుల్ని ప్రసరిస్తూ వూ మౌనం దాలుస్తుంది. ఏమీ సమాధానం చెప్పదు.

"చలంగారూ! మీకు టాల్‌స్టాయ్ రచనలంటే యిష్టమేనా?" అంటూ సంభాషణ మార్చడానికి ప్రయత్నిస్తుంది. ఇష్టంలేక కాదుగాని కన్యలకు సహజంగా వుండే సిగ్గుతోటే ఆ విషయానికి సూటిగా సమాధానం చెప్పలేకపోతుంది. చలం యీ ప్రశ్న వినిపించుకోకుండా ఆమె ముఖంవైపే ప్రేమతో చూస్తూంటాడు. అలా చూస్తూ ప్రపంచమే మరచిపోతాడు. తటాలున సరళ చెయ్యి తన చేతిలోకి తీసుకుని స్పృశిస్తాడు, ఉలిక్కిపడి సరళ తనచేతిని తీసుకుంటుంది. ఆ క్షణంలో ఆ మేదో చెప్పలేని అనుభూతిని పొందుతుంది.

అతనిని చూపులు తనమీద లేనప్పుడు చలం నొక్కులజుట్టునీ, అతని చక్కని కళ్లనీ దొంగతనంగా చూస్తూంటే ఆమెలో ఏవేవో కోరికలూరుతుంటాయి. అతనే తన భర్తఅయితే ఆ తలను తన ఒళ్లోవుంచి ఆ నొక్కులజుట్టులోంచి వేళ్లను పోనిస్తూ ఆ చంద్రుని చల్లని కిరణాల్లోని చల్లదనాన్ని ఆస్వాదిస్తూంటే ఎలావుంటుంది? ఇటువంటి ఊహలతోనే ఆమె మరో ప్రపంచంలోకి పోతుంది. అంతలో లలిత

రావడంతోనే సరళ చలానికి చెప్పి వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక ఇంటికి వెడుతుంది.

ఈ విధంగానే వారి స్నేహం దిన దినాభివృద్ధి పొందుతుంది.

♦ ♦ ♦

ఒకనాడు తన స్నేహితురాలు జానకితో మాట్లాడుతూ అప్రయత్నంగా చలం పేరెత్తుతుంది సరళ. అంతలోకి నవ్వుతూ జానకి "సరళా! కొంపతీసి అతన్ని ప్రేమిస్తున్నావా యేమిటి! అతనికి పెళ్ళయిందమ్మా" అంటుంది సరళని యేడ్పించాలని.

పెళ్ళిమాట తెలియగానే సరళ ముఖం నల్లబడింది. ఏమిటి! చలానికి పెళ్ళయిందా? అయితే తను..... ఆమె హృదయంలో తుఫాను చెలరేగింది. హృదయం బరువెక్కింది. ఆరోజు మనసు బాగుండక తలనొప్పి వచ్చిందన్న వంకతో యింటికి వెడుతుంది. ఆ రోజంతా చాలా బాధపడుతుంది, కాని ఆలోచించి ఒక నిశ్చయాని కొస్తుంది. అతని రూపాన్ని శాశ్వతంగా మరచిపోవాలి తను. అదే దృఢ నిశ్చయంతో మరునాడు మామూలుగా కాలేజీకి వెడుతుంది. చలం సరళ ముఖారవిందంపై మబ్బు తెరలను గమనిస్తాడు. కాని ఆ రోజల్లా సరళతో మాట్లాడే అవకాశం చిక్కదు, సాయంకాలం కాలేజీ మూశాక యింటికి వెళ్ళేటప్పుడు.

"మిస్ సరళా, ఒక్కమాట."
సరళ తిరిగి చూసి తొందరగా ముందుకి అడుగులు వేస్తుంది.

"సరళా! ఆగు. ఒక్కమాట" అంటూ త్వరగా నడిచి ఆమెను చేరుకుంటాడు. ఆమె తలెత్తి అతనివైపు చూడదు.

"సరళా! ఏం జరిగింది కోపంగా వున్నావు? నామీద కోపమా? నేనేమన్నా అనకూడనివి తొందరపడి అన్నానా? నీ మౌనభావం నేను భరించలేను సరళా" అనడంతోనే —

"చలంగారూ! సాయంత్రం బీచిలో కనిపించండి. ఇప్పుడేం చెప్పలేను" అని చరచరా నడిచిపోతుంది.

చలం బాధగా యిల్లు జేరతాడు.
బీచిలో—

"సరళా! ఇప్పుడయినా అసలు సంగతేమిటో చెప్పు. ఎక్కువసేపు నన్ను బాధపెట్టకు."

"చలంగారూ! చెబుతాను. మీరంటే ఒకవిధమైన అభిమానం, నమ్మకం భగవంతుడే కలుగజేశాడు. ఆ నమ్మకంతోనే ఈరోజు అన్నీ చెబుతాను. మీ మనసులోనే వుంచుకుంటానని మాటివ్వండి."

"సరళా! తప్పకుండా నాకూ నీవంటే ఆత్మీయత ఏర్పడింది: నేనూ నీకు చాలా విషయాలు చెప్పాలనుకుంటున్నాను. చెప్పు సరళా. త్వరగా చెప్పు."

"చెబుతాను. నన్నర్థం చేసుకుంటారనే నమ్మకంతో చెబుతున్నాను. ఎవరికీ నా మనసు విప్పి చెప్పలేదింతవరకు. మిమ్మల్ని చూసిన మొదటి క్షణం నుండి నాలో ఇష్టత ఏర్పడింది. మీరు దానిని అనురాగం అనండి, ప్రేమ అనండి, ఏమయినా అనండి. మీ కళ్ళల్లోకి చూస్తూ నా భవిష్యత్తుని ఊహించుకుంటూ మధురంగా వుంటుందని తీయని కలలు కంటూ వుండేదానిని. మీ హృదయరాణినై మన జీవితనౌకను ఆకాశంలోనే నడిపి తారకలను చేరాలనుకునేదానిని. కాని భగవంతుడు నేనా అదృష్టానికి తగని దాననని నా ఆశలని మొదటిలోనే తృంచివేశాడు. నా జీవితం మోడులానే వుండాలని రాసిపెట్టివుంది కాబోలు. నేనందుకోలేని వాటికొరకు అర్రులు చాచటం నా పొరపాటే. ఇప్పటికి నా పరిస్థితి నాకర్థమయింది. నేను కన్న కలలే మధుర క్షణాలు నా జీవితంలో. అంతే. ఇంక నాకేమీ అవసరంలేదు. నా చెల్లాయిని, అమ్మని పోషిస్తూ నా బాధ్యతను నిర్వర్తించుకుంటాను. ఆ ఆత్మసంతృప్తయినా నాకు మిగులుతుందేమో చివరికి" అంటూంటే సరళ చెక్కిళ్ళపైనుండి కన్నీరు జలజలా రాలిపడ్డాయి.

చలానికి యిదంతా వింటూంటే ఏ నరకంలోనో వున్నట్లనిపించింది: తనీ ప్రపంచంలో వున్నానా, లేనా అనికూడా సందేహం వచ్చింది.

"సరళా! ఎందుకింత బాధపడుతున్నావు? నేను నిన్ను ఎంతగా ప్రేమిస్తున్నానో తెలుసా. కావాలంటే నా హృదయాన్ని చీల్చి చూడు సరళా. సరళా! నిజంగా నిన్ను చూడని క్షణం ఒక యుగంలా వుంటుంది. కన్నుమూసినా, తెరిచినా నువ్వే కనిపిస్తున్నావ్ సరళా. నా మాటల్ని నమ్మలేవా సరళా? నా నిజాయితీని, నా హృదయాన్ని శంకిస్తున్నావా? కావాలంటే నా హృదయాన్ని చీల్చిచూడు సరళా, సరళా!" అంటూ ముఖాన్ని రెండు చేతుల్లోటి కప్పుకుని కుమిలిపోతాడు.

"ఒక విషయం అడుగుతాను, నిజం చెబుతారా?"

"అడుగు సరళా, నీ దగ్గర నేనేమీ దాచనని ప్రమాణం చేస్తున్నాను."

"మీకు పెండ్లయిందా? ఆమె యిక్కడే వున్నారా? ఒక్కసారీ అనలేదే!"

ఈ ప్రశ్న విని ఒక్క నిట్టూర్పు విడుస్తాడు చలం. ఒక నిముషంలో అతని ముఖంలో రంగులు మారాయి.

నెమ్మదిగా "సరళా, అంతా చెబుతాను. నే నత్యంతంగా ప్రేమించే మా అమ్మమీద ఒట్టేసి చెబుతాను. ఇంతవరకు ఎవరికీ చెప్పాలనిపించలేదు. ఎన్నో రోజులనుండి నీలాంటి వ్యక్తికోరకు వెతికాను. చివరికి నిన్ను చూడగానే గమ్యం చేరాననిపించింది. నా హృదయం విప్పి నీ పాదాలముందు పెడతాను. ఇంతవరకు నా జీవితంలో నిజమైన ఆనందాన్ని పొందలేదు. ఇంతవరకు నేను ఆనందం అనుకున్నదంతా భ్రాంతి. నేను చిన్నతనంలోనే తల్లిని కోల్పోయాను. నాన్నే నన్ను కంటికి రెప్పగా పెంచాడు. అతిగారాబంగా చూశారంతా. ఇంట్లో అన్నయ్యలతోసహా అలానే చూశారు. నేనాడిందే ఆటగా, పాడిందే పాటగా సాగింది కొంతకాలం. నేను కాలేజీలో చేరేసరికి మంచి చెడు విచక్షణే మరిచాను. అదంతా చుట్టూ చేరిన స్నేహితుల మహిమ. నైతికంగా చాలా దిగజారాను. పడుచుది కనిపిస్తే నా మనసు రెపరెపలాడేది. మనస్థిమితం వుండేది కాదు. చేయకూడని పనులు చేశాను. ఆ సమయంలో నాకు మనోధైర్యం లేకపోయింది. నన్ను భగవంతుడు కూడా క్షమించడు సరళా. నాన్నగార్కి చూచాయగా సంగతులు తెలిశాయి. మా మేనత్త కూతురు రాధ. రాధతో నాకు పెళ్లి నిశ్చయం చేశారు. అయినా నా భార్యగా ఆమెకు మనస్ఫూర్తిగా హృదయంలో స్థానం ఇవ్వలేకపోయాను. ఇవ్వలేకపోతున్నాను. చాలా ప్రయత్నించి కూడా విఫలత చెందాను సరళా, మిగతావాటిలో రాధకి నేనే లోటూ చెయ్యలేదు. సరళా! నిన్ను చూచాక నీవే రాధ స్థానంలో వుంటే నా జీవితం ఎంత ఆనందంగా వుండేదో ఆలోచించుకుంటే ప్రపంచాన్ని మరచిపోయేవాడిని. కాని అది అసంభవమేమోనని పించేది. సరళా! ఈ విషయాలన్నీ నేనే నీతో చెబుదామనుకుంటున్నాను. ఇప్పుడీవిధంగా చెప్పవలసివచ్చింది. నన్నర్థం చేసుకో సరళా. నేనేం చెయ్యను చెప్పు?" అంటూ మోకాళ్ళమీద తల పెట్టుకుని కుమిలిపోయాడు చలం.

సరళ కన్నీరు తుడుచుకుని "చలంగారూ! ఉద్రేకంలో దూరం ఆలోచించలేకపోతాం. కాని నిదానంగా ఆలోచిస్తే మార్గం గోచరించకపోదు. పశ్చాత్తాపమే మనసుని నిర్మలంగా చేస్తుంది. నేను మీకిచ్చిన స్థానానికి చలనం వుండదు. అది శాశ్వతం. కాని రాధకు మాత్రం అన్యాయం చెయ్యలేను. ఆమె మిమ్మల్ని దైవంగా ప్రేమిస్తోంది. అది మీరు కాదనగలరా? సంఘంలో స్త్రీకయినా పురుషునికయినా కావలసింది గృహస్థ జీవితం. దానిలో ఎన్ని కష్టసుఖాలెదురయినా ఆనందంగా అనుభవించాలి. క్షణికమయిన సుఖానికి బానిసలైపోవటం సహించరానిది. చలంగారూ! నేనేమేమో చెబుతున్నానని కోపగించుకోకండి. మీకన్నీ తెలుసు. మిమ్మల్ని వేడుకుంటున్నాను. నేనంటే మీకెంతో అభిమానమన్నారు. అదే నిజమయితే నాకు మాటివ్వండి. రాధ కన్యాయం చేయకండి. రాధకి మీ హృదయంలో చోటివ్వండి" అంటూ అప్రయత్నంగా చలం రెండు చేతుల్ని పట్టుకుని అర్థించింది. చలం ఆ చేతుల్ని హృదయానికి హత్తుకుని "సరళా! నాకీ సంతృప్తికూడ లేకుండా చేస్తావా? ఏమీ లేకుండా ఈ ప్రపంచంలో నేనెలా బ్రతికేది సరళా."

"చచ్చి సాధించేదేమీలేదు. నాకొకసారి రాధని చూడాలని వుంది. నేనడిగినదానికి సమాధానం చెప్పండి. మీరు నా మాటకి సమాధానం చెప్పకపోతే ఇక మీకు సరళ ఎప్పుడూ కనుపించదు. చెప్పండి. చేతిలో చెయ్యి వెయ్యండి."

"సరళా! ఇదిగో నీకోసం ఏమి చెయ్యమన్నా చేస్తాను. నా జీవితాన్నే అర్పిస్తాను. నీ ఇష్టప్రకారం రాధని ప్రేమించటానికి ప్రయత్నిస్తాను. అంతే. అంతకంటే నేనేమీ చెప్పలేను సరళా" అంటూ ఇక అక్కడ వుండలేక లేచి తిరిగి చూడకుండా బరువుగా అడుగులు వేస్తూ వెళ్ళిపోతాడు.

సరళ కళ్ళు తుడుచుకుని బరువెక్కిన హృదయంతో యింటికి వెళ్తుంది.

అదే చలం జీవితంలో మరువరాని రోజు. రాధ జీవితంలో మార్పు రాసాగింది. నవ వసంతాలు

తొంగిచూచాయి. కాని చలం సరళని హృదయంలో పదిలపరుచుకున్నాడు. దాన్ని ఎవరూ కదిలించలేరు. భగవంతుడు కూడా.

రోజులు గడుస్తున్నాయి.

కొన్ని సంవత్సరాల అనంతరం -

ఇప్పుడు చలం లెక్చరర్. చలం - రాధలకు ఒక కొడుకూ, ఒక కూతురూ. చలం కుటుంబసమేతంగా తిరుపతి వెళ్ళాడు. దేవుని దర్శనం చేసుకుని తిరిగి వచ్చేటప్పుడు అనుకోనివిధంగా సరళ !!!…సరళే… సందేహంలేదు. సరళా, ఒక నలుబది ఐదేళ్ళ పెద్ద మనిషీ, ఒక పన్నెండు సంవత్సరాల అమ్మాయి దైవదర్శనం కొరకు వెళ్తున్నారు. సరళని చూడగానే చలానికి తల తిరిగినట్లయింది. తమాయించుకొని ఔనా కాదా అని మళ్లా చూశాడు. సందేహం లేదు. సరళే అయితే ఆయన…? భర్తేమో! సరళ ముసలతన్ని పెండ్లాడిందా? జీవితాన్ని పరుల సుఖం కోసం బలిచేసిందా? ఏమిటీ విపరీతం _

దగ్గరకి వచ్చేసరికి ఆయనని ఎక్కడో చూసినట్లనిపించింది చలానికి. అవును, ఆయన రంగనాథరావు గారు. తెనాలిలో డాక్టరు.

"నమస్కారం డాక్టరుగారూ మేము తెనాలిలో మీ యింటిప్రక్క నుండేవారమండీ. నేను చలాన్ని"

"అవునోయ్. మరచిపోయానేమోనని జ్ఞాపకం చేస్తున్నావా? ఇంకా అంత మతిమరుపుతనం రాలేదు. అంతా బాగున్నారా? ఏమిటి చేస్తున్నా విప్పుడు? ఇద్దరు పిల్లలన్నమాట. గట్టివాడవే!"

"నేను అనంతపురంలో లెక్చరర్ గా వుంటున్నానండి. మీరు… …"

"నేను తెనాలిలోనే వుంటున్నాను. కాంతం… అంటే నా భార్య పోయాక మనస్తిమింతలేక కొంత కాలం ప్రాక్టీసు మానివేశాను. చాలామంది మళ్లీ పెళ్లిచేసుకోమన్నారు కాని నా కిష్టంలేకపోయింది. నా శశిని చూసుకుంటూ బ్రతికితే చాలనిపించింది. కాని భగవంతుడు ఏమి చేయాలనుకుంటాడో మన కేమి తెలుసు? అదృష్టంకొద్దీ సరళ నా భాగ్యదేవతై నాయింటికొచ్చింది. చదువుకున్నా యిప్పటి పిల్లలా కాక తన జీవితాన్నే మా శ్రేయస్సుకోసం ధార పోయడానికి నిశ్చయించుకుని నా గృహదేవతయింది. ఏమిటో అంతా అలా జరిగింది. భగవంతుని లీలలు మనికి అర్థంకావు."

చలం ఒక నిట్టూర్పు విడిచి సరళవైపు చూశాడు. సరళ అదే సమయానికి తల ప్రక్కకితిప్పుకుని కన్నీరు తుడుచుకోవడం అతని దృక్పథంలోంచి తప్పించుకోలేకపోయింది. అతనికిఒక్క క్షణం అంతా అంధకారమయినట్లయింది. కళ్లు తెరిచి చూసేసరికి రంగనాథరావుగారు ముందుకి సాగిపోయారు కుటుంబ సమేతంగా.

గృహలక్ష్మి

చందా వివరములు

సంవత్సరచందా - రు. 4-50

6 మాసములచందా - రు. 2-25

విడిపత్రిక 40 నయాపైసాలు

ఏజంట్లుకు 100కి రు 20 లు కమీషను ఒక ఫ్రీ కాపీ యివ్వబడును. చందాలు సేకరించి మాకు పంపువారికి రు. 100 కి 20 లు కమీషను యివ్వబడును.

మేనేజరు, గృహలక్ష్మి,

మదరాసు _ 14.

జాతకఫలములకు

పెండ్లి పొంతనాలకు

ముహూర్తములకు

సంప్రదించండి !

చాల సంవత్సరాల్నుగా పేరు పొందిన

పాతూరి సుబ్బరాయశాస్త్రి

147 _ 11 డి బాలాజీనగర్

మద్రాసు 14.